

במדינה

(המשך מעמוד 63)

במיקרה זה, אם התמלאו כמה דרישות הדת היהודית: אם קידש החתן את הכלה ב"שוה פרוטה" (כרגיל, בטבעת שהיא רכוש הבעל), במטרה לשאתה לאשה, בפני שני עדים כשרים.

מנשה קידש את תמר בטבעת, אלא ש"היתה זו טבעת שנתן לה זמן מה לפני הטכס, ובעת החופה היתה זו רכוש הכלה. גם העדים שנוכחו בקידושין לא היו עדים כשרים לפי דיני ישראל, שכן כולם היו קרובי מישפחה של החתן והכלה.

לפי הרמב"ם. טרח עורך-דינה של הכלה, שמואל צאנז, והיפס סימוכין ב"ספרות הרבנית וההלכתית, כדי לבסס את הנישואין. וכך מצא, כי אחד העדים היה מקורב לכלה רק בכך שסבתו וסבתה היו אחיות. קירבת מישפחה כזו, לפי הרמב"ם, הינה די רחוקה כדי להכשיר את הגני ברמשה כעד לקידושין. העד הכשר השני לא היה אחר מאשר "הרב" פישדה. שכן אפילו אם איננו רב, הרי אין הוא קרוב מישפחה, ולכן מתאים לעדות.

את עניין הטבעת ביררו הצדדים, ולב"סוף קיבל השופט, אלישע שיינבוים, את גירסתו של צאנז, כי טבעת שנתנה קודם, עדיין מספיקה לקידושין, אם ניתנה מתוך כוונת הצדדים לקידושין. אי לכך מצא השופט כי השניים נשואים

עדי געגועים לחברים

לשני חבריו, שנהרגו בדרך לישראל, התי בודד וסירב להכניס אוכל לפיו. כעבור כמה ימים רבץ בפינה ונפח את נישמתו. קירקס פיסר איבד את הפיל השלישי, מאז נחתם חוזה ההופעות בישראל.

עדי סירב. הפיל עלי היה אחד מ"שלושה פילים אפריקאים, שגדלו והתבגרו יחד. קירקס פיסר רכש את שלושתם לפני שלוש שנים מפארק-טאפרי באפריקה, לשם הגיעו בגיל שנה אחת.

לפני כחודשיים מתו שניים מתוך ה"שלושה" — הפילים גוני ואלפה — בשעת הובלתם בקרון רכבת לנמל המוצא ב"אירופה. האסון אירע, כנראה, כתוצאה מבלימה פיתאומית של הרכבת. למרות גודלם ועוצמתם, הפילים הם חיות רגילי שות מאד. בשעת הבלימה הם נחבטו ונהר בלו מדפנות הקרון. האחד מת מייד והשני מת למחרת.

מותם של שני חבריו השפיע על הפיל עלי בצורה קשה ביותר. הוא איבד, ב"הדרגה, את התיאבון, והחל מתבודד משאר חבריו הפילים. לקירקס פיסר יש עוד כמה פילים הודיים. כאשר הגיעו לארץ ביקשו אנשי הקירקס לאכסן את עלי יחד עם הפילים ההודיים, אך הוא סרב. בלידת ברירה אכסן יחד עם הגמלים והסוסים, המשתתפים בהופעות הקירקס.

מספר מאלפו, היינס פיסר, שהוא גם בעליו ומנהלו של הקירקס: "בימים האחר רונים ראיתי את עלי עצוב מאד. הוא עמד לו בנפרד בקרון, כשהוא נשען על חידוקו כלפי קיר. המראה העצוב של עלי נגע לליבי. אני קשור מאד לפילים שלי, והיה לי קשה לראותו במצב זה. ניסיתי להגיש לו מאכלים האהובים עליו ולשעשע אותו במישחקים שונים. אולם דבר לא עזר. עלי הלך ודעך."

הפילים נוהגים, על-פי אינסטינקט, להכין לפני המוות את מקום מותם, ושם הם שוכבים למות. "כאשר ראיתי את עלי נשכב בפינת הקרון," מספר פיסר, "ידעתי שזה הסוף. הוא התחפר לו בפינת הקרון והמתין למותו. נישארתי עימו עד אשר נפח את נישמתו. זאת היתה החוויה הטראגית ביותר שעברתי בחיי."

הקשר העז ועומק הרגשות שהפגין הפיל עלי כלפי חבריו, שמהם מיאן להפרד, השאיר רושם עמוק על עובדי הקירקס כולו. אחד מהם אמר: "עלי לימד אותי שרגשות אינם דבר השמור לבני-אדם. לפעמים מפגינים בעלי-חיים את ריגשותיהם בצורה כה עמוקה וכנה עד שרגשות בני-אנוש נראים מלאכי תיים וצבועים לעומתם."

עים, לעצור רגע את המוגית בוואדי ערה. הנהג עצר והמתין. מתוך המכוננית יצא הצייר הערבי סאלים עזאיה, התי קדם בזהירות לעבר השיחים, שלח יד בזריזות ותפס ציפור בן. בעודו נאבק עימה נכנס חזרה למונית וזו המשיכה דר"כה לתל-אביב.

הבן הוא ציפור טורפת. העטה מלמע"לה על טרפה, נועצת בו את ציפורניה ה"עקומות והחדות וקורעת במקרה נתחים מהטרף. ציפור זו היתה נפוצה באירופה בימי הביניים, ועד היום משתמשים בה הערבים בנסיכויות המיפרץ כציפור-ציד. הם נושאים אותה על כתפם, ומשם היא מסתערת כדי לצוד עבורם איילות וארנ"בות.

סאלים, לעומת זאת, הוא צייר, וכל עניינו בבו — הוא לצייר אותו. הוא מת"כונן לקראת תערוכה חדשה משלו, בה יציג 40 תמונות של הבן בילבד.

סאם הבן. הצייר בן 28, נולד ב"כפר דובריה שלייד הר"תבור למישפחה ערבית מוסלמית המונה 14 נפשות. לפני תשע שנים התחיל ללמוד בבית-ספר גבוה לציור בתל-אביב. עם תום ארבע שנות הלימודים, עסק בהוראת הציור ובחינוך משלים בכפרו. לפני שנתיים עבד להת"גורר בתל-אביב וכיום הוא מלמד ציור ל"ילדים ערביים ביפו. עד כה הציג שלוש

מנה דו'אנשוויי ואביה בבית-המישפט טבעת לבת 15

תי אותו, נתתי לו לאכול בשר-חי מתוך ידי. ברגע שהוא בא אלי לאכול, ידעתי שהוא מאולף. אחר-כך התחלתי לצייר את תנועותיו. קראתי לו סאם, על שם הטיל הרוסי, כי כאשר אני זורק לו חתיכת בשר באוויר הוא תופס אותה כמו טיל." סאם וסאלים מיוודים כבר שלושה שבור. הוא מתעמד לסיים את סידרת ציור"ריו בעוד חודש ימים. בינתיים, כל מי ש"עובר ליד ביתו בתל-אביב, ורואה את הציפור הטורפת על מירפסת ביתו, משר"חאה. "אני מצייר מה שאני אהב ואני אהב מה שאני מרגיש. אני אהב את הבן. הוא כמו חבר שלי. אני מקווה שהוא לא יעזוב אותי." אומר הצייר.

עזה כמות אהבה

אחרי מות

שני חבריו הפילים, התכודר עדי המי, סרב לאכזר והמתין למותו

הוא הכריז על שביתת-רעב מיוחדת ב"שביתה עד מוות. מרוב געגועים

תערוכות של ציורים פיגורטיביים. עתה הוא חפץ להקדיש את התערוכה הבאה שלו לציפור זו.

מספר הצייר: "אני רואה בבו את סמל הכוח, מדינות כמצריים וארצות-הברית העלו אותו על הדגל שלהן. תחילה אילפ"מינה — שביתה עד מוות. מרוב געגועים

כדון, והמליץ להעביר את פסק-הדין ל"פרקליט המוח, כדי להעמיד לדין את מי שעבר עבירות לפי חוק גיל הנישואין תש"י — 1950, כלומר: השיא את נערה בת 15.

מאחר שהחתן הינו בחור צעיר ובריא, הוא עובד בבית-הקפה של אביו ומת"פרנס היטב. הטיל עליו בית-המישפט תשלום מזונות בסך 4.500 ל"י לחודש, עבור אשתו ובתו.

קביעה זו של השופט, בבית-המישפט המחוזי, אינה הכרזה כללית על הנישואין. מאחר שענייני נישואין וגירושין של יהו"דים בישראל נתונים ייחודית בידי בית הדין הרבני, בית-הדין משתמש בעדים ובי"ראיות שונים מאלה של בית-המישפט ה"מחוזי. לכן שוקלת עתה עורכת-הדין חנוך את האפשרות להגיש בקשה לבית הדין הרבני, שיכריז כי הנישואין בטלים וכי מנשה הינו רווק.

אם אמנם כך יקרה, עלול מנשה למצוא עצמו במצב מבין, כי למרות שבית-הדין הרבני הכריז עליו כרווק, יהיה עליו לש"לם מזונות לאשתו, לפי החלטתו של בית-המישפט המחוזי.

חיות

סמל הכוח

סאלים איקה

ציפור בן טורפת

בדי זערוך תערוכת ציור

נהגיהמונית, שיצא מנצרת בדרך לתל-אביב, נתבקש, לפתע, עלידי אחד הנוס"ע

צייר עזאיה והבן כמו טיל רוסי